

ἄμπαυα Πελοπν. (Καρδαμ. Λακων. Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 7

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαντος, παρ' ὃ καὶ ἄπανος. Ὁ τύπ. ἄμπαυα ἐκ τοῦ *ἄπανα δι' ἀνάπτ. ἀλόγου ἐρρίνου.

Ἀκαταπαύστως, συνεχῶς, ἀδιακόπως ἐνθ' ἄν.: Ἄπαντα δουλεύει αὐτός ὁ ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. Ἄμπαυα ἐργάζεται Λακων. Δουλεύει ὁ μύλος ἄπαντα Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Περγουῖνε ἄπαντα (ἐνν. ἄνθρωποι) Σῦρ. Ἄπαντο βρέχει Οἶα Ἄπαντα μιῇ Ἀγχίαλ. Ἄπαντα τὰ γυρεύουνε τ' ἄβγά Κίμωλ. Τὸ ἀθῶο Χριστιανικὸ αἶμα ποῦ εἶδαν σκληροὶ μάρτυρες νὰ χύνη ἀλύπητα, ἄμπαυα, ἀτέλειωτα ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἡ κυρά μου σκούζ' ἄμπαυα | κ' ἐγὼ τό 'χω σὲ λίγο Μάν.

ἀπαντάδα ἡ, Ἀθῆν. Χίος κ. ἄ.

Ἐκ τῆς ἀντων. ἀπαντός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

1) Μωρία, ἀνοησία Χίος 2) Τὰ αἰδοῖα ἀνδρὸς Ἀθῆν.: Λέ μαζεύνεις τὴν ἀπαντάδα σου; Πβ. ἀπαντός 1.

***ἀπ' αὐτῇ-τῇ μερξά** ἐπίρρ. ἀποτ-τεμέρα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπουτ-τουμέρα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπ' αὐτῇ τῇ μερξά.

Ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ἐντεῦθεν. Συνών. ἀπεδῶ 1.

ἄπαντος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) κ. ἄ. — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,237 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἄπαντους Μακεδ. ἄπανος Μακεδ. (Καστορ.) ἄπανους Μακεδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄπαντος.

1) Ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, συνεχῆς ἐνθ' ἄν.: Ἄπαντο παιχνίδι Λεξ. Πρω. Ἄπαντο κλάμα Λεξ. Δημητρ. Ἄπαντους βορξὰς τρανάει αὐτὲς τ'ς μέρις Μακεδ. Τί ἄπαν' βρουχὴ εἶναι σήμερα! αὐτόθ. Κόσμος πολὺς ποῦ φέρνει ἄμετρη ταραχὴ μὲ τὸ ζωηρὸ καὶ ἄπαντο κίνημά του Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν.

2) Ὁ μὴ μένων ἡσυχος, ὁ μὴ ἡσυχάζων Μακεδ.: Τί ἄπανον πιδί εἶν' αὐτό! Συνών. ἀνησύχαστος, ἀνήσυχος 1, ἀντίθ. ἡσυχος.

ἀπαντός ἀντων. προσωπικὴ πολλαχ. ἀπαῦτος Σύμ. ἀπαντόνος Κρήτ. ἀπαντεῖνος Χίος ἀπευτός Χίος κ. ἄ. ἀπευτεῖνος Χίος ἀποφτός Κύθν. Σῦρ. κ. ἄ. ἀπατός πολλαχ. ἀπατὲ Τσακων. ἄπαντός Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ. κ. ἄ. ἄπαντος Σύμ. ἄπαντόνος Κρήτ. ἄπαντεῖνος Κρήτ. ἄπαντένος Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἄ.) ἄποφτεῖνος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄποφτός Κύθηρ. ἄπουφτός Ρόδ. ἄβευτός Κύθηρ. ἄβευτοῦνος Κύθηρ. ἄπατός Αἰγιν. Καρ. (Μοῦγλ.) Ρόδ. Τήλ. ἄποτοῦνος Μέγαρ. Γενικ. ἀπατοῦθες Πόντ. (Χαλδ.)

Ἡ μεσν. ἀντων. ἀπαντός, παρ' ἣν καὶ ἀπατός. Οἱ τύπ. ἀπαντεῖνος, ἀπαντόνος, ἄπαντένος, ἀπευτός, ἀποφτός, ἄβευτοῦνος, ἀπαῦτος κλπ. ἐρμηνεύονται παρὰ τοὺς τύπ. αὐτεῖνος, αὐτόνος, αὐτένος, εὐτός, φτός, εὐτοῦνος, αὐτος κλπ. τοῦ ἀπλοῦ αὐτός. Τὰ δὲ μετὰ τοῦ μέσου β ἄποφτός, ἄβευτός, ἄβευτοῦνος ἐρμηνεύονται ἐκ τῆς ἐνάρθρου ἐκφορᾶς τὸν ἄποφτόν κττ.

1) Ἐνάρθρως ἀντὶ προσώπου ἢ πράγματος, τὸ ὅποιον λησμονοῦμεν ἢ εὐφημητ. ἀποφεύγομεν νὰ δηλώσωμεν, αὐτὸς πολλαχ.: Ἡρθεν ὁ ἀπαντός γὰρ τὸ φῶς (ὁ ἡλεκτρολόγος) Ἀθῆν. Δῶσ' μου - φέρε μου τ' ἀπαντὸ γὰρ τὴ σιάχη (τὸ στακτοδοχεῖον) αὐτόθ. Καὶ γενικώτερον ἀντὶ τοῦ ὁδεῖνα: Ἐφυγε ὁ ἀπαντός; πολλαχ. Δῶσ' μου τ' ἀπευτὸ (τὸ δεῖνα πράγμα) Χίος Ἐζήταν σε ὁ ἄπουφτός Ρόδ. Ὡς καὶ τὴν ἀπευτεῖνα τοῦ μπαμπά του τοῦ ὁδωκα κ' ἤπιασένε καὶ δὲν ἤπαμην (ἐνν. φωτογραφίαν) Χίος Τὸ ἄποφτεινὸ (τὸ αἰδοῖον γυναικὺς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡρθεν ὁ φτόνος καὶ μοῦ

ἔφερε τὸ ἄπαντόνο νὰ τ' ἀπαντώσω Κρήτ. || Παροιμ. Ἀπὸ τῆς μυλωνοῦς τὸν ἀπευτὸ ὀρθογραφία γυρεύεις; (τὸν ἀπευτὸ = τὸν πρωκτόν. Εἰρωνικῶς ἐπὶ τοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους ὡς ἀνοήτους) ἄγν. τόπ. Ὡς τοῦ καματεροῦ τὰ ἄπαντὰ ἀναμιλαώνουν οἱ ἀκαμάτες (εἰς τοὺς ἱκανοὺς προσκολλῶνται ὡς παρὰσιτοι οἱ ἀνίκανοι. ἀναμιλαώνουν = ἀναμολαδώνουν, φυτρώνουν. ἄπαντὰ = ὄρχεις) Κάρπ. Καὶ μετὰ τῆς ἀντων. σου, του: Ἡ ἀπατός του (ὁ σύζυγός μου, ὁ ἀντρας μου) Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἡ ἀπατός του (ὁ κύριος) Κυδων. Ἡ ἀπαντή του (τὸ αἰδοῖον του). Τὰ ἀπαντά του (οἱ ὄρχεις) σύνηθ.

β) Μετὰ τῆς ἀντων. μου, σου, του ὁ ἴδιος ἐγὼ Κρήτ. Σάμ. Σύμ. Τήλ. κ. ἄ. — Μλελέκ. Ἐπιδόρρ. 77: Τοῦ ἄπατ' ἀπατοῦ τ' Σάμ. Οἱ ἀπατοὶ μας ἡφταιοῦμεν (ἐπταίομεν) Σύμ. || Ἄσμ.

Ἄλλη γάμμὰ δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὴν ἀπατὴ σου Κρήτ.

Τὸ δαχτυλίδι σου φορῶ καὶ τ' ὄνομά σου λέω, τὸν ἀπατόν σου δὲν θωρῶ καὶ κάθομαι καὶ κλαίω Τήλ.

Καλῶς καὶ τὸ ρεμίδι του, καλῶς τὸν ἀπατό του Μλελέκ. ἐνθ' ἄν. Ἡ χοῆσις καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Γ στ. 179 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 158) «δὲν εἶν' προδότης μηδὲ ὀχθρός, παιδί 'ναι τ' ἀπατοῦ σου». 2) Κατ' ὀνομαστ. μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντων. μου, σου, του, της, ἐνίοτε δὲ ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἀτὸς πρὸς ἐντονωτέραν ἀντιδιαστολήν, ἐκφερομένη ἀνάρθρως ἢ ἐνάρθρως, ἐγὼ αὐτός, μόνος μου πολλαχ.: Ἐπαίχτην ἀπατός του Κύπρ. Ἐβκαλες τ' ἀμ-μάτιν σου ἀπατὴ σου αὐτόθ. Πατὴ μου πῆγα καὶ μὲ ἔδωσε Καρ. (Μοῦγλ.) Εἶδ' ἀπατός σου; (διατὶ μόνος σου;) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀτός μου καὶ ἀπατός μου. Τὸ 'καμε ἀτός του καὶ ἀπατός του πολλαχ. Νὰ πάρης ἢ ἀπατὴ σου τὸ δαμαλάκι νὰ τὸ πᾶς 'ς τὸ χωριὸ Ἀστυπ. Ἀπατὴ μου πλύνω, ἀπατὴ μου μαερεύω Θήρ. Ἀπατός τ' τοῦ 'πε Τήν. Ἀπατός μου λούν-νουμου Λυκ. (Λιβύσσ.) || Φρ. Ἀτός του καὶ ἀπατός του! (εὐχὴ ὅπως κακὸν τι ἐντοπισθῇ εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ὑποστάν τὸ κακὸν τοῦτο) ἐνιαχ.

|| Παροιμ.

Ἀπατὴ της τὸ πελέκα ἢ γαιδάρα τὸ σομάρι, ἢ πλατὺ δῆς ἢ στενὸ δῆς, ἀπατὴ της τὸ πελέκα (ἐπὶ γυναικὸς ἄφρονος ἢ ἀβούλου) Κρήτ. — Γνωμ. Πολλὲς φορὲς ὁ ἄνθρωπος ἀτός του καὶ ἀπατός του κάνει κατὶ καμώματα ποῦ δὲν τὰ κάβ' ὀχτρός του Ἴων. (Κρήν.)

Δυστυχησμένε ἄνθρωπε, ἀτός σου καὶ ἀπατός σου κάνεις κακὸ τοῦ λόγου σου ποῦ δὲν τὸ κάνει ὀχτρός σου

Πελοπν. (Ξηροχώρ.) || Ἄσμ.

Ἀφης με, Χάρ', ἀφ' τὰ μαλλιά καὶ πιάσε μ' ἀφ' τὸ χέρι καὶ δεῖξε μου τὴν τέντα σου κ' ἐγ' ἀπατός μου πάγω

Κρήν.

Ἐστελεν χίλγιους τὸ πρωί, χίλγιους τὸ μεσημέρι καὶ τὰ ἄλγιστοιλέματα ἐπῆεν καὶ πατὴ της

Ρόδ.

Γυρίζει, μπαίνει ὁ-σώπορτα ἀτὴ της, ἀπατὴ της, τρέχει τδαί πά' 'ς τὴν μάν-ναν της τδαί ἀνοίγει τδαί λαλεῖ της (ἀνοίγει ἐνν. τὸ στόμα της) Κύπρ.

Δὲν ἔχεις παλαμζὰν χαρτὶ καὶ κοντυλζὰν μελάνι νὰ στείλῃς μὲ τοῖς βάες σου κ' ἤρτες ἢ ἀπατὴ σου; Σύμ.

Γὴ κάμετε τὸ δίκαιον μου γὴ κάμνω τ' ἀπατὴ μου

Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 5827 (ἐκδ. JSchmitt) «τὸ πῶς τὸν ἀποσκέπασεν ὁ ρῆγας ἀπατός του». Καὶ κατὰ πτώσιν γενικ. ἀπατοῦθες = μόνος του Πόντ. (Χαλδ.): Ἄσμ.

Τοῦ λουτροῦ ἢ πόρτα τρώμαξεν κ' ἐνοίγεν ἀπατοῦθες.

Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ ἀρχ. αὐτὸς καθ' αὐτόν, αὐτὸς μόνος, αὐτὸς οἶος. 3) Αὐτοπαθῶς μετὰ τῶν ἀντων. μου, σου κττ. ἐκφερομένη ἐνάρθρως μόνον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις, ὁ ἑαυτὸς μου πολλαχ. : Καθένας γιὰ τὸν ἀπατό του Κρήτ. Κάνει κακὸ τ' ἀπατοῦ του αὐτόθ. Εἶδα πῆα κ' ἔκαμα τ' ἀπατοῦ μου ! αὐτόθ. Νὰ λιφτιρώσῃ κὶ τὰ πράματά του κὶ τοὺν ἀπατόν του Λυκ. (Λιβύσσ.) || Φρ. Εἶναι τ' ἀπατοῦ του (εἶναι μέθυσος ἢ ἀνοηταίνει) Κρήτ. Εἶναι σὰ δὸν ἀπατό του (παράφρων, τρελλὸς) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὸν ἀπατό δου δὲν ψηφῶ καὶ τὰ κονάκια κλαίει Κρήτ.

Σωτηρία ἐγύρευγεν ὁ δόλιος τ' ἀπατοῦ του αὐτόθ.

Κάνενα δὲν ἐσκότωσε παρὰ τὸν ἀπατό δου αὐτόθ.

Λιγνὸς ἦτονε 'ς τὸ κορμὶ σὰ γαὶ τὸν ἀπατό σου αὐτόθ.

Τρεῖς παραθύρια στέκονται ἀργυροκαρφωμένα, τὸ 'ναν εἶναι-ν-τῆς μάννας μου, τ' ἄλλο τῆς ἀδερφῆς μου, τὸ τρίτο τὸ μικρότερον εἶναι τῆς ἀπατῆς μου

Ρόδ. Ἡ χρῆσις καὶ μεσν.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. ἐν παραμυθ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπατός Πελοπν. (Βούρβουρ. Πύλ.) Ἀπατός μου Κρήτ.

ἀπαυτοῦ ἐπίρρ. κοιν. ἀπαυτουδὰ Κρήτ. ἀπαυτουγια Στερελλ. (Εὐρυταν.) ἀπαύτου Ἡπ. Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. (Καλόχ. Σισάν.) Σύμ. ἀπαῦτα Κύπρ. ἀπυτοῦ Χίος ἀπύτου Ἡπ. ἀπεδευτοῦ Χίος ἀπεδύτου Χίος ἀπέφνα Λέσβ. ἀποφτοῦ Ἀνδρ. Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἀ.) Σύρ. κ. ἀ. — Passow Carin. popular. 323 ἀπόφτου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Κέρκ. (Ἀργυρῶδ.) Παξ. ἀποδευτοῦ Σύρ. ἀπόφτ' Σαμοθρ. ἀπατοῦ Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σέριφ. Σίφν. ἀπατουδὰ Θήρ. Κρήτ. ἀπατουὰ Σύμ. ἀπατὰ Κρήτ. ἀπατὲ Κρήτ. ἀποτοῦ Κρήτ. Κύθηρ. ἀποτουδὰ Κρήτ. ἀποταγὰ Κάλυμν. ἀποτὰ Κρήτ. ἀποτὲ Κρήτ. ἀπουτ-τοῦ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) 'παύτου Θράκ. 'πόφτ' Σαμοθρ. 'ποτουδὰ Εὐβ. (Κονίστρ.) 'ποτοῦ Ἀστυπ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Κάλυμν. 'πουτοῦ Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. αὐτοῦ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Οἱ τύπ. ἀπαύτου καὶ ἀπαῦτα καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 752 καὶ Η 915 (ἐκδ. JSchmitt). Οἱ τύπ. ἀπαυτουδὰ, ἀπαυτουγια κλπ. παρεξετάθησαν διὰ τῶν προσσηματισμῶν δὰ καὶ γιὰ. Ἐν τῷ τύπ. ἀπεδευτοῦ β' συνθετ. ἐδευτοῦ, δι' ὃ ἰδ. αὐτοῦ. Τὸ ἀπόφτ' ἐκ τύπ. *ἀπόδευτον, τὸ δὲ ἀπέφνα < *ἀπεύτουνα.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, αὐτόθεν κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀνέβα - κατέβα - πέρνα - πήγαινε - φύγε ἀπαυτοῦ. Ἀπαυτοῦ ἦρθα - πέρσασα κοιν. Πᾶρ' ἀποτὰ τὸ κοπέλλι νὰ μὴ βέσῃ Κρήτ. Ξέσυρε ἀποτουδὰ (μετακινήσου) αὐτόθ. Ποτοῦ τὸν εἶσε, ποτσεῖ τὸν εἶσε, εἶπε δου τὸ ναι τσαὶ δώνει τοῦ τον (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Πάκ' ἀνέφανι 'πόφτ' κάμμιὰ πααῖνα; (μήπως ἀνεφάνη ἀπαυτοῦ κάμμιὰ προβαῖνα;) Σαμοθρ. Ἀπατοῦ γοὺς ἀδὰ (ἔως ἐδῶ) Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Γιὰ σήκ' ἀπαύτου, νύφη μου, καὶ μὴ βαρσακοιμάσαι Ἡπ.

Σήκ' ἀπαύτου, δέσποντα, κὶ μὴ βαρσακοιμάσαι Μακεδ. (Καλόχ.)

Ἀποτουδὰ νὰ κατεβῆς κ' ἔμπα μέσα 'ς τὸ ρυάκι, νὰ σὲ φιλήσω μὴ καὶ δυὸ 'ς τὸ κόκκιν' ἀχειλάκι Κρήτ.

Πλέο δὲν εἶχα τί κάμει μέσ' 'ς τὴ χώρα τὸ 'ἄγγισε ὁ τσαιρὸ νὰ πά' 'πουτοῦ τὸ 'ἀποτσεῖ

Καλημ. Συνών. ἀπαυτοῦ θε 1. β) Ἐκ τούτου, δι' αὐτοῦ Πόντ. (Κερασ.): Ἡ ἀξιότης σ' ἀπατοῦ θὰ φαίνεται (ἢ ἱκανότης σου ἀπ' αὐτὸ θὰ φανῇ). γ) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος (ὅπου μένει ὁ πρὸς ὃν ἀποτείνεται ὁ λέγων), αὐτόθι Κρήτ. Κύθηρ. Σέριφ. κ. ἀ.: Αὐτὴ ἀπαυτοῦ ἢ φασολεὰ δὲν ἔχει ἢ καμ-μένη τσαιρὸ Σέριφ. Ἀποτὲ πλῦνε τοῦ λόγου σου κ' ἐγὼ δὰ πλύν' ἀποπαὲ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἐσὺ ἀπατὰ μαραίνεσαι κ' ἐγὼ 'παδὲ λυποῦμαι, τάξε κερί 'ς τὴν Παναγιά ἵσως κὶ ἀδαμωθοῦμε

Κρήτ. Συνών. ἀπαυτοῦ θε 2. δ) Πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, αὐτόσε ἐνιαχ.: Ὑπῆ ἀπαυτοῦ 'ς τὸ ἀνιπᾶς του τὸ σπῖτι Θήρ. (Οἶα). 2) Ἀντὶ τῆς προσωπικῆς ἀντων. β' ἢ γ' προσώπ., σὺ ἢ αὐτὸς πολλαχ.: Μὰ ἀπόφτου δὲ μ' ἄκουσες (σύ) Παξ. ὄντας ἀπόφτου ἦσουνε δήμαρχος σοῦ γύρεψα κάτι, μὰ δέ μοῦ τό 'καμες αὐτόθ. Ἐγὼ τρώω, ἀπόφτου δὲν τρώς Κέρκ. (Ἀργυρῶδ.) Ἀπατοῦ ἠγγασιρώθηκε (αὐτὴ ἐδῶ, ἐνν. ἡ γυναῖκα) Σίφν. Πβ. ἀπεδῶ 1 β. 3) Χρονικῶς, ἀπὸ σήμερον Ἀπουλ. Κάλυμν.: Ἡρτε μνιὰ φορὰ 'ποτοῦ τσαὶ ἔκα μέρες Κάλυμν. Ἀπουτ-τοῦ 'ς ἀλίο τσαιρὸ (ἀπεδῶ σὲ λίγον καιρὸ, μετὰ τινα χρόνον) Ἀπουλ.

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀποταχάν-ἄνθε Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἄνωθεν. Περί τοῦ ἐπίρρ. καὶ τῶν κατωτέρω τῆς Ποντικῆς διαλ. πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 139 κέξ.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω ἔνθ' ἄν.: Ἀπατουάνθεν κατηβαίν' Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάθεν-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν αὐτοῦ ἀνωτέρω που μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας): Ἀπατάνθεν-κέσ' ἐδέβεν (ἐπέρασεν).

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-κὶ ἄνω** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν κὶ ἄνω.

Ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω αὐτοῦ μερῶν πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπατουάνθεν-κιάν' ἐβόσκουτον κ' ἐπέγ'νεν τὸ χτήνον (καὶ ἐπήγαιναν ἢ ἀγελάδα).

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-μέρου** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν μέρου.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω: Ἀπατουάνθεν-μέρ' ἐσ' κῶθεν (ἐσηκώθη).

ἀπαυτοῦ-ἀπάνω ἐπίρρ. κοιν. ἀπατουπάν' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπαταχαμπάν' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἀπάνω.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω ἔνθ' ἄν.: Ἀπατουπάν' ἀσ' σὸ δῶμαν ἐρροῦξεν ἀφκὰ (ἔπεσε κάτω) Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἀπάνω-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπατουπαγκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχαμπανταικὰ Τραπ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπάνω καὶ κάτω.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω ἔνθ' ἄν.: Ἀπατουπαγκαικὰ ἐκυλίεν ἢ γωνέα (ἐκυλίσθη ἢ πέτρα) Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἀπάνω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπατουπαγκέσ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπάνω κ' ἔσω.

